

— Русия обявява война на Турция.

Всички князе, генерали и офицери се спускатъ съ извадени саби и се заклеватъ предъ царя, че ще изпълнятъ неговата воля.

Царьтъ възседна пакъ жребеца, обиколи всички войски, които го посрещнаха съ гръмовито ура и пожелава добъръ успѣхъ на юнацитѣ.

Царьтъ приближава и до българскитѣ опълченски дружини.

— Какви сж тия хора? пита той.

— Тѣ сж българи, опълченци, отговори генералъ Столѣтовъ.

Между опълченцитѣ имаше едно мъничко дребничко опълченче, облѣчено въ широки дрехи, хлѣтнало въ голѣми ботуши, а главата му чакъ до очитѣ и носа бѣ покрита отъ рунтавъ калпакъ — цѣла крина. То, горкото, едвамъ крачеше съ другитѣ едри и високи опълченци.

Царьтъ изгледа това малко опълченче и запиталъ, дали ще може да се бие съ турцитѣ.

— Хай-хай, смѣло и решително отговори опълченчето. На царя стана драго, засмѣ се и отмина по-нататъкъ.

Руската войска замина презъ Румѣния по желѣзницитѣ за Дунава къмъ Русе, Силистра, Свищовъ, Никополъ.

Българскитѣ опълченци се забавиха още малко въ Кишиневъ. Сетне бѣха премѣстени въ румѣнския градъ Плоещъ да се обучатъ по-добре въ военното изкуство. Всички възстаници въ България, които бѣха се отървали отъ бесилото и ножа на турцитѣ, избѣгаха въ Румѣния и се записаха въ опълченцитѣ. Събраха се 6 дружини. Гражданитѣ отъ руския градъ Самара отъ любовъ къмъ тѣхъ